

Sněžinka

Zpravodaj Sněhového Brněnce, krajské přehlídky venkovských divadelních souborů v Pardubickém kraji.

Sněhový Brněnec? Divadelní svátek! Spolčení nadšenců srostlých s divadlem, skvělá, veselá, vstřícná atmosféra. Energie a taky... hrdost.

Jsem rád, že jsem letos součástí takového tance. Párkrát za rok se mi to poštěstí a je to svátek. Svátek hledačů. Živé společenství. Divadlo je tu tisíce let a pořád je co objevovat, zkoušet, posouvat. A to je Sněhový Brněnec.

Moc si považuji hlavně otevřenosti zúčastněných souborů, jejich ochoty naslouchat i podělit se o vlastní poznatky, zkušenosti, pohledy na věc.

Nejen úzce a odborně na divadlo, ale i na život, na svět. Vnímám s radostí atmosféru Sněhového Brněnce jako vůni kotle, ve kterém se společně, s láskou k divadlu a úctou, s přispěním diváků, hrajících souborů i poroty jemně vaří skvělá a výživná polévka pro rozum, srdce i duši.

A tímto velmi děkuji za přizvání k celé věci. Je mi potěšením.

„a... Pó kalíšku, po kalíšku!“

Martin Hak

PARDUBICKÝ KRAJ

VÝROBCE SPECIÁLNÍCH TEXTILŮ

Obsah

Obsah.....	2
První představení.....	3
Zpětná vazba, aneb co řekla porota.....	3
Rozhovor se souborem.....	5
Nejvýraznější okamžik hry pro diváky?.....	6
Druhé představení.....	7
Zpětná vazba, aneb co řekla porota.....	7
Rozhovor se souborem.....	8
Nejvýraznější okamžik hry pro diváky?.....	9
Třetí představení.....	10
Zpětná vazba, aneb co řekla porota.....	10
Nejvýraznější okamžik hry pro diváky?.....	11
Čtvrté představení.....	12
Zpětná vazba, aneb co řekla porota.....	12
Nejvýraznější okamžik hry pro diváky?.....	13
Generální partner.....	14
Sponzoři.....	14
Rozhovor s porotou.....	15

První představení

Sobotu zahájil soubor **SDO Heyduk Předhradí** a to přímo pohádkově, hrou **Strach má velké oči**. Sál se zaplnil především malými diváky, ovšem zasmáli se i drazí rodičové doprovázející své ratolesti. Chvilé napětí neustále střídal hlasitý smích nejmladších i starších.

Zpětná vazba, aneb co řekla porota

Soubor SDO Heyduk Předhradí vystoupil s pohádkou **Strach má velké oči**. Hodnocení tentokrát zahájil Martin Hak několika větami o autorovi hry. Připomněl, že Jaroslav Pacovský byl redaktorem dětského časopisu *Sluníčko* a je také člověkem, který stojí za zrozením Boba a Bobka. Nevěnoval se však pouze pohádkám. Je autorem několika technicko-popularizačních textů jako jsou třeba *Lidé, vlaky a koleje*. **Strach má velké oči** Pacovský napsal původně jako text určený pro televizní zpracování. Text byl následně přepsán na rozhlasovou hru.

Hak rozvinul diskusi o tom, co je to vlastně pohádka a jaké prvky se od toho žánru očekávají. Mezi zmíněnými rysy typické pohádky zazněl dobrý konec, poučení, existence dobra a zla a jejich jasné oddělení, láska a nadpřirozené jevy. Hak ještě doplnil, že pohádky se odehrávají „kdysi dávno, kdesi daleko“, a divák se tak přesného časového ani prostorového zařazení nemůže dopátrat.

V pohádkách se jedná hlavně o samotný příběh. Porotce se sám sebe při sledování hry ptal, jak pospolu drží jednotlivé obrazy. Následně se obrátil na soubor s otázkou, kdo je jejich publikem a pro jak staré děti pohádku vlastně hrají. Podle Haka je určena pro děti začínající školní docházku, které už ledacos znají. Nicméně i taková pohádka musí být srozumitelná ve svém ději, aby se mladí diváci v příběhu neztratili a aby se při sledování jeviště nerozptylovali otázkami, kdo co dělá a proč.

Hak však několik takových otázek měl. Ptal se souboru, proč baba Magi vyrábí strašidla, jak je možné, že Lesněnka je ve dne víla i služka a podobně. Tyto nejasnosti diváka tíží a nutí ho zadrhávat se na otázkách, které pro děj v podstatě nejsou důležité. Hak souboru poradil, aby

se tyto otázky pokusili eliminovat. Pohádka má totiž smysl pouze tehdy, když ten, kdo ji tvoří, ví všechno o daném světě a dokáže veškeré dění a motivace postav zdůvodnit.

Následovala diskuse o flašinetu. Z pohádky totiž nebylo jasné, zda-li se jedná o kouzelný předmět a jak vlastně funguje. Soubor připomněl repliku, která ve hře tento problém řeší. Porota upozornila na to, že právě takto důležitá věta nebyla dostatečně zdůrazněná a v představení se naprosto ztratila. Hana Marvanová doplnila, že Drvoštěp byl měl být sám překvapený tím, co ten flašinet vlastně umí. Menší záhadou bylo pro Hana to, že postava drvoštěpa Filipa odolala kýchnutí, zatímco na všechny ostatní vždy výrazně zapůsobilo. Soubor tento fakt odůvodnil tak, že Filip je silný, oproti ostatním má čisté úmysly a nebojí se strašidel.

Podle Marvanové je patrné, že režisérka to drží pevně v rukou. Režijně se podle ní jednalo o citlivou práci. Každá postava měla vlastní stylizaci, která byla zábavná a nebyla přehnaná. Měla pocít, že každého představitele hra baví. Pohádku si moc užívala.

Největším problémem byla podle Marvanové hlasitost. Příchod Chytrolína snížil hlasovou intenzitu všech postav. Téměř polovina řečeného nebyla slyšet. Soubor by měl pracovat na lepší výslovnosti. Herci by neměli nepolykat koncovky. Hlasitost je pro hru určenou pro dětského diváka důležitá. Když totiž hra ztratí divákovu pozornost a on z ní vypadne, už se nikdy nevrátí. Režisérka z mosteckého divadla ocenila hudbu a brusle, které představení příjemně ozvláštnily.

Naopak za slabší označila zvládnutí scény s tancováním ke konci hry. Podle Marvanové nedošlo k zásadnímu potrestání zla a pointa příběhu se tak mírně vytratila. Celkově byla s představením spokojená a soubor ji potěšil. Na závěr pochválila práci herců a režie.

Kolínský ocenil, že soubor navázal na ochotnické tradice. To bylo znát například z kulís stromů, kde černé prvky byly namalovány modře. Vysvětlil, že dříve se tato technika používala, protože černá pod světlem lucerniček vypadala jako hnědá. Modrá naopak pod osvětlením zčerná. Doplnil, že vtipně použili techniku ochotnického divadla, ale zároveň moderně zacházeli s jevištěm. Jako příklad uvedl závěsy, které simulovaly prostředí, ve kterém se scény odehrávaly. Porotce poté upozornil, že později pro scény v lese používali pouze stromy a zelený závěs nechávali stranou. Pro děti to mohlo být matoucí a místo toho, aby se věnovaly příběhu, mohly přemýšlet nad tím, proč je to najednou jinak.

Kolínský souboru vytknul, že kulisy stěhují a rekvizity přenášejí lidé v civilním oblečení, což bourá tajuplnost přestaveb. Podle porotce by to měly dělat buď postavy samy, nebo alespoň lidé v černém nenápadném oblečení. Pohádce by také prospěla větší práce se světlem. Na závěr řekl, že tradici ochotnického divadla spatřoval i v tom, s jakou radostí herci představení odehráli. Hudba byla podle Kolínského sice příjemná, ale někdy přehlušovala hovor. Jako příklad uvedl intimní rozhovor Lesněnky a Filipa. Marvanová souboru navrhla si hudbu před představením pustit a pokusit se ji překřičet. Nastavili by si tím hlasitost.

Předseda poroty Zdeněk Janál začal tím, že pohádka je umluvená. V některých pasážích mu připadalo, že klesá tempo, což narušovalo tok hry. Připojil se ke kolegům a přiznal se, že některá jména pochytil až napotřetí. Soubor by podle něj měl zapracovat na výslovnosti. V představení by měly být více akcentovány důležité momenty. Zásadní problém spatřoval v

hlasitosti. Herecké projevy označil za slušné. Upozornil ještě na to, že momenty, které se odehrávaly za stolem, nebyly dobře vidět. Plyšová želva byla sice vtipná a diváky pobavila, ale vizuálně do představení úplně nezapadala. Líbilo se mu, že ačkoli se to u některých postav nabízelo, nezacházeli herci do větších pohádkových karikatur. Soubor z Předhradí má podle předsedy poroty našlápnuto na to, aby se posunul dál.

Zapsala Nikola Pavlasová.

Rozhovor se souborem

Režisérka pohádky Strach má velké oči Ludmila Chalupníková si po představení povídala s našimi redaktory a zodpověděla jim několik otázek.

Jaké jsou vaše pocity po představení?

Výborné. Bylo to skvělé, jsem moc spokojená, herci předvedli dobrý výkon. Publikum bylo úžasné.

Jak probíhalo představení?

Oproti scénáři tam byly malinké chyby a odchylky. To připisuji trémě, která vládla celým souborem. Já jsem se klepala za všechny, ale zvládli to. Když byla chybička, vybrusili z toho herci velmi dobře.

Jak se vám tady dneska hrálo?

Hrálo se nám suprově. Před sedmi lety jsme tu byli, takže to tady trošku známe. Je tady krásná akustika. Publikum bylo úžasné. Děti téměř vůbec nerušily. To asi bylo i tím, že pohádka je dynamická.

Kolik času vám zabralo nacvičení hry?

Trvalo nám to asi dva a půl roku.

Měli jste nějaké problémy s hrou?

Nic výrazného asi ne. Na pohádky jsme zvyklí, tak nějak v nich pořád bruslíme. S herci se známe dlouho a oni už vědí, co od nich chci a jak to chci. Dokážou moje připomínky respektovat.

Jste nervózní před nástupem před porotu?

Doznívá ještě tréma z představení. Ale ano, protože se s porotou uvidíme poprvé. Když jsme tu byli před sedmi lety, tak porota byla v úplně jiném složení. Pochopitelně je v nás nervozita, ale i očekávání.

Nejvýraznější okamžik hry pro diváky?

...čarodějnice byla vtipná a úžasná...

...skvělý!

...brusle...

...byla to takový veselý...

...jejich písničky...

...byla to krásný...

...mně se líbilo asi všechno...

...líbila se nám to moc...

Druhé představení

Druhé sobotní představení zůstalo stejně jako vloni divadelnímu souboru **Tyl Králíky**, kteří se vrátili s komedií od českého autora, tentokrát od Jaroslava Koloděje – **Postel pro anděla**.

Zpětná vazba, aneb co řekla porota

Hodnocení současné hry *Postel pro anděla* zahájil velmi kriticky předseda poroty Zdeněk Janál. Hned na úvod poznamenal, že velké nasazení a chuť souboru hrát vyšla poměrně dost vniveč, neboť hra, kterou si soubor vybral, nedosahuje velkých kvalit a neposkytuje mnoho možností rozvinout herecké umění. Amatérský dramatik Jaroslav Koloděj se svým pojetím komedií velmi blíží pozdnějšímu tvůrčímu období filmového režiséra Zdeňka Trošky - výrazný příklon k lidové zábavě dosti nízkých kvalit, řetězením vtipných gagů, které jsou jen velmi volně spojeny, příběh se nesnaží téměř nic sdělit, nemá žádný přesah, jde jen o pobavení diváka.

Z tohoto výchozího bodu je podle Janála velmi náročné vytvořit kvalitní představení. V první řadě tedy doporučil příště vybírat pečlivěji, lépe, kvalitněji, aby tzv. bylo co hrát. Všechny ostatní komentáře mířily k tomu, jak si s takto nešťastným textem soubor herecky či režijně poradil. Podle Janála se souboru dařilo vypointovat a zahrát jednotlivé fóry, nikoliv však celé situace. Hlavní problém vidí v tempu, ve velmi pomalém frázování, které zabíjí veškerou akci.

Na toto navázala režisérka Hana Marvanová, která zdůraznila nutnost stavět situace podle motivace postav. To se souboru nedařilo, postavy se chovají nelogicky a často vlastně nemají co hrát, protože situace nedávají žádný smysl. Doporučila souboru rozebrat si, co postavy chtějí dělat a proč a pak se veškeré jednání musí řídit touto motivací. Podle Marvanové si soubor už tak náročnou situaci ztížil tím, jak hlavní postavy stylizuje. Anděl i myslivec nemají mnoho možností jak diváka překvapit – anděl celou dobu mluví extrémně pomalu,

zbývá mu jen slovní (žádný situační) humor; myslivec zase hraje jen opilost – ani jedno z toho nepředstavuje jádro příběhu, takže úplně uniká smysl toho, co se na jevišti děje.

Scénograf Petr Kolínský pochválil poctivou a přesnou práci na kostýmech i scéně. Dal souboru velmi praktické doporučení, aby pootočil půdorys scény o 90 stupňů, čímž by vznikl mnohem funkčnější prostor zejména okolo stolu a dveří, která jsou pro inscenaci klíčová. Podle Kolínského je současné rozložení, které umožňuje hercům pohyb jen zprava doleva po forbině, základním optickým handicapem. Scény probíhající před oponou hodnotil kladně.

Jediným porotcem, který souboru sdělil, že se dobře bavil, byl Martin Hak. Podle něj fóry fungují, jsou od podlahy, a pokud divák od hry nečeká nic jiného, než lehce nechutný, občas fekální, celou dobu velmi nízký humor, může být velmi spokojený. Hak se ale v závěru přiznal, že přece jen od divadla čeká víc než jen toto. Chce pátrat po tom, co je za tím, jaká myšlenka je pod tím. A v tomto případě nebylo po čem pátrat.

Zapsala Kateřina Svobodová.

Rozhovor se souborem

Na pocity z představení, atmosféru přehlídky a reakce diváků se naši redaktoři zeptali režiséra inscenace Postel pro anděla Pavla Strnada

Jaké jsou vaše pocity po představení?

Jsem rád, že jsme tady. Stejně jako každý rok, pocity jsou smíšené. Publikum se evidentně bavilo, ale vím, že to umíme zahrát lépe.

Jak probíhalo představení?

Všechno klaplo v tom, že se hrálo od začátku do konce, takže to bylo v pořádku. Tempo ale nebylo takové, jaký bych si představoval. Mohlo to být rychlejší.

Jak se vám tady dneska hrálo?

Nám se tady vždycky hraje dobře. Všechno je tak, jak má být. Pořadatelská služba včetně technické pomoci funguje báječně. Proti tomu nemáme žádné výhrady.

Kolik času vám zabralo nacvičení hry?

Cvičili jsme ji od září minulého roku. Premiéru jsme měli v lednu, takže asi čtyři měsíce.

Měli jste nějaké problémy s hrou?

Ne. Minulý rok jsme hráli Dámskou šatnu, hru pro čtyři herečky. Naším hlavním motivem bylo vybrat hru, která by tentokrát byla smíšená s tím, že větší role by naopak měli pánové ze souboru, aby si vynahradili to, že jednu celou sezónu nuceně stáli, protože neměli role v Dámské šatně. To se nám povedlo. Vybrali jsme hru, kde mužské role jsou dominantní a ženské pouze přizvukují.

Jste nervózní před nástupem před porotu?

Přiznám se, že trochu ano. Bojím se o své svěřené herce. Oni to dělají skutečně jen jako ochotníci a když je kritika ráznější, tak oni si to pak berou více než je potřeba.

Nejvýraznější okamžik hry pro diváky?

...čarodějnice byla vtipná a úžasná...

...skvělý!

...brusle...

...byla to takový veselý...

...jejich písničky...

...byla to krásný...

...mně se líbilo asi všechno...

...líbilo se nám to moc...

Třetí představení

S předposledním soutěžním představením vystoupili herci ze souboru **DOVEDA Sloupnice**. Jevišťe proměnili ve školní třídu. V autorské hře **Český děják** učitelka dějepisu diváky postupně provedla českými dějinami. Na inscenaci se všichni těšili, protože soubor znali z minulých ročníků a získal si zde své renomé.

Zpětná vazba, aneb co řekla porota

Martin Hak začal hodnocení sloupnického souboru určením žánru hry. Měl to být kabaret a jako kabaret představení také působilo. Na pódiu se odehrávala třeskutá zábava. Diváci se báječně bavili a jejich smích rozeznával prostory velkého sálu po celých pětadesát minut. Oproti jiným představením si porota nemohla dopředu projít textovou předlohu, což je ale v tomto případě nijak zvlášť nelimitovalo. Následně se souboru zeptal, jak se k této hře dostali.

Garyho Edwardse, který sloupnickým pomáhal i s nastudováním, označil za boha klaunů. Na představení bylo znát, že herci dostali spoustu prostoru pro to, aby si v jednotlivých obrazech nacházeli vlastní významy. Divák sledoval výsledek tohoto procesu. Hak rozvedl diskusi na téma silných okamžiků hry. Z reakcí diváků bylo znát, že na každého diváka zapůsobilo něco jiného. Pro Haka byla nejsilnější druhá defenestrace a hlas Václava Havla.

Hana Marvanová souboru děkuje za způsob práce. Oceňuje, že představení bylo postavené na situačním humoru a na hercích bylo znát, že je to baví. Poselství s Havlem považuje za velmi silné. Kromě začátku s téměř nehybně stojícími Čechy v bílých košilkách jsou všechny kabaretní scénky komediální. Podle režisérky z mosteckého divadla by hra snesla více silných momentů. Velký potenciál pro to viděla například na konci scénky reprezentující první světovou válku, protože u trubačů jí trošku scházela výraznější pointa. Souboru navrhl, aby do tohoto momentu zakomponoval nejen veselí, ale i smutek. Ten by šel lehce znázornit hrou světla a temnoty.

Líbil se jí již zmíněný obraz s Čechy a kolem nich se střídajícími Huny, Němci a komunisty. Našla v tom ale i menší problém. Jestli má tato scénka nastavit rámec českých dějin, který je následně rozehráván, pak tam chybí období Habsburků.

Porotkyně souboru vytkla, že u spartakiády není slyšet recitace učitelky. Nebyla si jistá, jestli se jedná o úmysl či nikoli. Diváka to pak nutí přemýšlet na něčím, nad čím v danou chvíli přemýšlet nemá. Pokud je to záměrné, pak by to měli na jevišti ještě více podpořit.

Zdeněk Janál ocenil, že inscenace byla dobře zvládnutá a má potenciál. Jedná o kabaretní pásmo zasazené do výuky dějepisu. Předseda poroty pochválil herecký výkon učitelky, která je pro diváka průvodcem. Nebylo mu však jasné, proč je stylizace učitelky tak přehnaná, že zachází až do šišlání. Postava učitelky má hodně textu a její šišlání může být pro diváka s postupem času nepříjemné. Podle Janála je to nadbytečné, protože vtipnost zastupují jednotlivé kabaretní scénky. U průvodce to již není potřeba. Jiný typ zvýraznění by byl vhodnější. Souboru doporučil, aby se nad tím zamysleli a případně to pozměnili. Janálovi nebylo úplně jasné, jaká má učitelka vlastně být. Hraje si s diváky na školu nebo je v jejím vystupování na jevišti něco víc?

Janálovi se líbila hra s divákem. Od začátku ale mělo být jasnější, že divák bude částečně součástí představení. Vysvětlil to třeba na momentu, kdy učitelka dlouho čekala, než divákům došlo, že se mají postavit. Zmínil také, že by hře slušelo, kdyby byla vyplněná doba mezi Habsburky a první světovou válkou. Navrhoval třeba etapu národního obrození. Následně ale dodal, že tohle bylo z části pokryté v hokejovém utkání z Nagana, kde komentátor vykřikoval jména slavných osobností z české historie. Hudební čísla podle Janála přirozeně vyvěrají z kabaretních scének a působí jako homogenní součást celku.

Petr Kolínský se k Janálovi přidal. Podle něj šišlání přesáhlo míru a divákovi tak unikla některá sdělení. Pitomá učitelka podle něj ukazuje, že dějepis se žákům dodnes vykládá špatně. Její pitomost ale není přítomná až do konce, to je znát ve scéně k cinkáním klíči. Marvanová s tímto nesouhlasila, podle ní učitelka pitomá nebyla. Kolínskému se líbilo vyobrazení Václava a Boleslava. Zmínil, že Boleslav působil až jako loutka, což byl hezký detail.

Zapsala Nikola Pavlasová.

Nejvýraznější okamžik hry pro diváky?

...nemohla jsem se přestat smát...
...výborná spolupráce s publikem...
...Karel IV. byl skvělý...
...přízvuk učitelky...
...všechno!...
...jak si s námi hráli...
...arlej na kanci...
...celé zpracování...
...Habsburkové...

Čtvrté představení

Patnáctý ročník Sněhového Brněnce uzavřel soubor **DS Bez kamen z Uherčir** hrou **Vrány** od amatérského dramatika Jaroslava Koloděje.

Zpětná vazba, aneb co řekla porota

Po tradičních úvodních rituálech se ujala slova Hana Marvanová. Pochválila práci se světlem, cit pro detail a přesnost jejich použití. Vyzvedla herecké výkony, dle jejích slov se hercům podařilo přistoupit k textu předlohy přesně. Ocenila správnou míru použití dialektu. Podotkla drobnou poznámku k výběru hudby. Vyjádřila se k potenciálu textu, který nenabízí mnoho a výstavba tohoto textu jako absurdní drama se jí jevila jako jediná možná. Soubor se výběrem zaměření na romantickou stránku příběhu ochudil o autenticitu hry. Realitou této skupiny lidí je smrad, hlad a souboj o přežití, často podobné chování smečky, což se v inscenaci téměř neobjevuje. Rovněž zmínila problematiku chování lidí z běžného života, kteří se z nějakých důvodů dostávají do kontaktu s těmito bezdomovci a kteří se k nim chovají až idylicky hezky, lidsky, bez jakéhokoliv odporu a pohrdání. Svou řeč ukončila definicí této hry jako romantické selanky, což je vzhledem k sociální skupině, o níž hra pojednává, problematické.

Druhým řečníkem byl Martin Hak, který se pídil po základní lince příběhu a pokládal otázky typu „co se stalo, jak co na co navazuje, jaká je kauzalita a odkud kam to vede.“ Připomněl, že divák je spokojený, když příběh je srozumitelný. A nastínil další otázku, která se srozumitelností souvisí a to, čím je to příběh. Pokud je to příběh muže, který jako první vstoupí na scénu, pak jakou projde změnou. Připustil, že v inscenaci je zjevné, že změnou prošel, ale

tato změna neprobíhá před zrakem diváka, divák vidí jen výsledek a nemá jasno, kdy a proč ke změně došlo. V závěru pochyboval o sdělení, které tato hra měla přinést. Myslí si, že takto popsané prostředí bezdomovců je nabarvené narůžovo a je zcela vzdáleno uvěřitelnosti. Své hodnocení ukončil slovy „Ale bylo se na co koukat.“

Zdeněk Janál jasně popsal problém celé inscenace, totiž že předloha není dostačující, je povrchní a měla by být víc zacílená. Text by měl být vystaven ve větších kontrastech, což by umožnilo plasticitu hry.

Petr Kolínský poděkoval kolegyni Marvanové, že se krátce vyjádřila k jeho oboru. Zopakoval, že použití světél v této hře, stejně jako kostýmy jsou přesně a do detailu propracované. Ocenil kontrast v kostýmech lidí z normálního světa, kteří jsou nažehlení a voňaví, a bezdomovců. Upozornil na úzký prostor, který je vytvořen bočními výkryty přes které se herci musí prodírat, což narušuje plynulost hry. Své vystoupení shrnul slovy o přesné, důsledné a poctivé práci režijní i herecké. „Ta hra mě nebavila, ale bavilo mě, jak jste ji hráli.“

Za hrající soubor mluvila režisérka Radka Schardová, která vysvětlila, že chtěli být v této hře k bezdomovcům hodní a poděkovala svým hercům za tvůrčí a nápaditý přístup k hraní.

Poté si slovo vzala Svatava Hejralová, ředitelka národní přehlídky, která ocenila vývoj souboru. Dále poděkovala organizátorům přehlídky za bezchybnou práci. Ocenila plné hlediště při každém představení. Velký dík vyslovila porotě za jejich práci a vedení rozborových seminářů, které by s chutí přenesla na národní přehlídku.

Zapsala Kristýna Pavlasová

Nejvýraznější okamžik hry pro diváky?

...jak najednou našel smysl života...
...dobrý konec...
...cikánka...
...„Bude líp, zdědíme pivovar“...
...herecké výkony a scéna...
...všechno super...
...když přijeli s vozíkem...
...hlavně ten dobrý konec...
...super masky...
...výrazná změna režijních schopností...

Generální partner

Krajské přehlídky venkovských divadelních souborů Sněhový Brněnec 2018

SILK&PROGRESS[®]
VÝROBCE SPECIÁLNÍCH TEXTILIÍ

Firma je soukromou společností, která se zabývá malosériovou výrobou vysoce náročných plošných textilií technologiemi tkaní a osnovního pletení.

e-mail: silk@sil kandprogress.cz

tel. č.: +420 461 544 250

webové stránky: <http://www.silkandprogress.cz/>

Sponzoři Sněhového Brněnce 2018

- Město Březová nad Svitavou
- BARVY A LAKY TELURIA s.r.o.
- Penam, a.s. Brněnec
- Květiny Jitka Moravcová
- Jaroslav Pavelka Eurotex
- Drogerie Mambo
- Pivovar Černá Hora
- QUO, Brno
- Restaurace Lidový dům
- Obec Rozhraní
- Obec Lavičné
- Obec Vítějeves
- Obec Chrastavec
- Obec Bělá nad Svitavou
- Qanto, Svitavy
- AMK, Březová nad Svitavou
- Destinační společnost Východní Čechy

Rozhovor s porotou

Rozhovor s porotou jsme letos pojali trochu jinak. Stalo se z něj takové puzzle, kdy každý dílek má vlastní význam, tvar, každý z těchto dílků obstaral jeden náš redaktor.

První z našich pořadatelů/redaktorů/moderátorů, Adam Reinberk, se jakýmsi záhadným způsobem zapletl do rozhovoru hned se dvěma z porotců (Zdeněk Janál – Z. J. a Hana Marvanová – H. M.) a využil možnosti zjistit pro čtenáře (a sebe), co dělá dramaturg a jak vypadá práce režisérky.

Já vlastně moc nevím, co dělá dramaturg.

Z. J.: To hlavní je, že dramaturg čte hry, vybírá hry a vytváří skladbu toho, co se bude hrát. Následně ty hry upravuje společně s režisérem, řeší koncepci inscenace, řeší s ním obsazení, veškeré záležitosti, při zkouškách mu je druhým okem, připravuje program...

Takže jakmile dramaturg vybere nějakou hru, tak celá záležitost přechází na tebe – režisérku. A ty potom nacvičuješ se souborem?

Z. J.: To je v součinnosti s režisérem, ten výběr hry.

H. M.: Ideální stav.

Jak potom probíhá práce se souborem? Je tam určitě nějaká prvotní příprava a co dál?

H. M.: Prvotní příprava je v režijním tandemu – režisér a dramaturg – což je podle mě dost zásadní. Ještě bych doplnila, že z mého hlediska považuju dramaturga za jakéhosi ideologického strážce, svědomí divadla se říká, vlastně prosazuje myšlenku, kterou si s režisérem na začátku domluví. Já začínám zkoušení tím, že se snažím rozkrýt s herci situace a postavy, to znamená nějaké základní čtení. Jednu zkoušku většinou věnuju tomu, že se bavíme vyloženě o charakterech. Třeba si je připodobňujeme, jakou rostlinu jim postava připomíná. Snažím se hercům donést obrazový materiál – filmy, videoklipy, obrazy – cokoli je může inspirovat, protože zdroj inspirace je pro každého jiný. Většinou to vypadá tak, že týden, dva pracujeme v prostoru a pak přijde dramaturg a řekne: „Tohle je všechno špatně,“ a my jedeme od začátku. ☺

Druhý dílek skládačky přinesl Honza, když si odchytil skalního porotce Petra Kolínského I když byl velmi nejistý, nakonec se odhodlal a do porotcovny se za ním vydal. Položil mu otázku, jestli trpí profesionální deformací jako mnoho lidí, nejen umělců. Jeho odpověď najdete níže.

Prolíná se vám divadelní profese i do osobního života? Projevuje se to nějak, když jdete třeba do divadla?

Ne, já jsem hrozně naivní divák. Koukám na představení, jako kdybych žádné divadlo nikdy neviděl. Divadlo si vždycky užívám a vůbec nepátrám po tom, jak to autor myslel. Divadlo prostě buď vezmu tak, že je dobré, anebo ho nevezmu, protože úplně dobré není. Buď je to pro mě pravdivé, nebo

falešné. Jo, ony ty věci spolu souvisí a jsou propojené – výprava, muzikály, režie i herectví. Takhle já to mám.

A takto Honza Petrovu odpověď komentuje: *Osobně mě Petrova odpověď velmi překvapila. Čekal bych, že profese a zájmy Petra Kolínského jeho osobní život ovlivňují. Myslel jsem si, že i když by do divadla šel „jen tak“, neodpustil by si, ať už vědomě či nevědomě, divadlo hodnotit.*

Jedním z nováčků v letošní porotě je profesionální vypravěč příběhů Martin Hak (M. H.). Sedla si s ním naše redaktorka Nikola Pavlasová a položila mu několik otázek, čímž dokončila naši stavebnici a poslední dílek zapadl. Jak první dva porotci mluvili o profesích, druhý o zasahování profese do osobního života, Martin Hak odpovídal na otázky o Sněhovém Brněnci a pracovní deformaci.

Proč jste se rozhodl přijmout pozvání se stát se porotcem na Sněhovém Brněnci?

Požádala mě Kristýna Pavlasová, se kterou se už delší dobu známe. Po telefonu mi v hlavě vykreslila krásný obraz přehlídky, který se tu naplňuje. Druhým důvodem je to, že mám rád prostředí, kde se vaří divadelní kotel. Málokdy se přihodí to, že sejdou mozky, které jsou ochotny řešit struktury, významy a témata a šťourat se v nich klackem.

Dostal jste se někdy do situace, kdy jste se na nějaký kulturní produkt díval z řemeslného pohledu a nemohl si ho kvůli tomu naplno vychutnat?

To se mi stává pořád. Je to pro mě takový filtr. Jsem rád, že jsem si vycvičil oči, uši a hlavu na to, abych něco viděl dřív nebo líp a hledal v tom nějaký význam, který mě uspokojí. Tento vhled, který jsem za ty roky vypravěčského řemesla získal, mě zachraňuje od toho, abych včas škrtal nebo vypínal věci, nad kterými bych pak zbytečně a dlouho přemýšlel a stejně se ničeho nedobral.

Přehlídka se blíží ke svému konci. Splnila vaše očekávání?

Těšil jsem se na příležitost sdílet myšlenky a množit úhly pohledu. Mám radost, že tady nesedí porota, která by jednosměrně frontálně valila svá moudra, ale že se nabízí prostor se na to dívat v kruhu. Je to bohaté pro všechny.